

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Kozłowska-Czabańska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 r. w W.

sprawy K. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem

na skutek odwołania K. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 2 października 2014r., nr (...)

z dnia 7 stycznia 2015r., nr (...)

z dnia 15 stycznia 2015r., nr (...)

1. zmienia zaskrzoną decyzję z dnia 7 stycznia 2015 roku w ten sposób, że przyznaje K. O. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

2. w pozostałej części oddala odwołania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony K. O. w dniu 4 listopada 2014r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 2 października 2014r., znak: I/20/(...), którą przyznano mu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia od dnia 1 maja 2014r. do dnia 30 czerwca 2015r. Ubezpieczony w odwołaniu wniósł o zmianę decyzji i przyznanie mu prawa do renty na stałe oraz uznanie, iż niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy jakiemu uległ w dniu 12 lipca 2012r. (vide: k.2 - 3 odwołanie).

Zaakcentowania wymaga, iż już po wniesieniu przez ubezpieczonego odwołania od decyzji z dnia 2 października 2014r. organ rentowy wydał kolejne decyzje dotyczące K. O. w tym: w dniu 7 stycznia 2015r., wydał decyzję (znak: I/20/(...)), którą przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 9 października 2014r. okresowo do dnia 31 maja 2015r.; w dniu 15 stycznia 2015r. wydał decyzję (znak: I/20/(...)), którą odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Następnie ubezpieczony w piśmie procesowym z dnia 9 lutego 2015r. rozszerzył zakres odwołania na decyzje ZUS z dnia 7 stycznia 2015r. oraz z dnia 15 stycznia 2015r. i konsekwentnie wnosił o uznanie, iż niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy (k.14 as.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w swoim stanowisku wniósł o oddalenie odwołań wniesionych w stosunku do decyzji z dnia 2 października 2014r. oraz w stosunku do decyzji z dnia 15 stycznia 2015r..

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołania organ rentowy podniósł między innymi, że ubezpieczony w dniu 14 maja 2014 r. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, jakiemu uległ w dniu 12 lipca 2012r. W toku postępowania przed organem rentowym odwołujący został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 30 września 2014r. uznała, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy, przy czym niezdolność ta pozostaje bez związku z wypadkiem przy pracy. Wobec powyższego, organ rentowy decyzją z dnia 2 października 2014r. przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Od powyższej decyzji ubezpieczony złożył odwołanie, wobec czego, sprawa została skierowana do ponownego rozpoznania przez lekarza Orzecznika - w związku z wystąpieniem nowych okoliczności dotyczących niezdolności do pracy. W toku postępowania administracyjnego ubezpieczony został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 30 grudnia 2014r. uznała, iż wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy od dnia 28 stycznia 2014r. do dnia 8 października 2014r. oraz całkowicie niezdolny do pracy od dnia 9 października 2014r. do dnia 31 maja 2015r., jak też stwierdziła, że zarówno częściowa, jak i całkowita niezdolność do pracy nie pozostają w związku z wypadkiem przy pracy. Dodatkowo ZUS wskazał, że Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. W konsekwencji tych ustaleń ZUS decyzją z dnia 7 stycznia 2015r., znak: I/20/(...) przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do dnia 31 maja 2015r., a następnie kolejną decyzją, z dnia 15 stycznia 2015r., odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Organ rentowy w konkluzji odpowiedzi na odwołanie podniósł, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych – prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy przysługuje osobie, która stała się niezdolna do pracy, a ponadto spełnia warunki wymagane do uzyskania prawa do tej renty. Lekarz orzecznik lub komisja lekarska ustala niezdolność do pracy oraz jej związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. W ocenie ZUS niezdolność do pracy występująca u wnioskodawcy nie pozostawała w związku z wypadkiem, któremu ubezpieczony uległ w dniu 12 lipca 2012r., jak też brak było przesłanek do przyznania prawa do świadczenia na stałe (vide: k.6-7 as.).

Zaakcentowania wymaga, iż do zamknięcia rozprawy w dniu 7 kwietnia 2016r. strony postępowania nie modyfikowały zgłoszonych stanowisk i wywodziły jak dotychczas (vide: k.115-116 as.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się K. O. pracował jako kierowca zawodowy (okoliczność bezsporna). Wnioskodawca przed 18 laty (w 1998r.) przeszedł zabieg operacyjny rekonstrukcji więzadła krzyżowego przedniego prawego stawu kolanowego z powodu pourazowego jego uszkodzenia.

W lipcu 2012r., podczas wykonywania obowiązków zawodowych, odwołujący się doznał ponownego urazu prawego stawu kolanowego. Konsekwencją tego urazu była konieczność przeprowadzenia kolejnego zabiegu artroskopii prawego kolana (wrzesień 2012r.). Stwierdzono wówczas u odwołującego zmiany zwyrodnieniowe przedziału rzepkowo - udowego i przyśrodkowego prawego stawu kolanowego, rozerwanie więzadła krzyżowego przedniego, uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej i bocznej. Z tego powodu ubezpieczony miał czterokrotnie wykonaną artroskopię. Z czasem doszło do pełnego uszkodzenia przeszczepionego więzadła krzyżowego. W październiku 2014r. dokonano operacyjnej wymiany stawu kolanowego na staw sztuczny. W dalszym przebiegu schorzenia doszło do nadmiernego rozrostu błony maziowej i wysięku powodujących konieczność przeprowadzenia dalszych zabiegów.

Nadal utrzymywały się objawy takie jak niestabilność stawu, rozległe zmiany zwyrodnieniowe w stawie rzepekowudowym.

K. O. w okresie od dnia 13 lipca 2012r. do dnia 10 stycznia 2013r. otrzymywał zasiłek chorobowy w związku z wypadkiem przy pracy. Od dnia 11 stycznia 2013r. do dnia 9 czerwca 2013r. miał przyznane świadczenie rehabilitacyjne (okoliczność bezsporna).

Następnie decyzją z dnia 19 września 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił K. O. prawa do zasiłku rehabilitacyjnego od dnia 10 czerwca 2013 r. (okoliczność bezsporna).

Z uwagi na utrzymując się zły stan zdrowia odwołujący w dniu 14 maja 2014r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o prawo do renty w związku z wypadkiem przy pracy (k.1-2 ar.).

Złożenie wniosku zainicjowało postępowanie wyjaśniające przed ZUS, w ramach którego wnioskodawca został zbadany przez Lekarza Orzecznika ZUS (w dniu 26 czerwca 2014r.) oraz Komisję Lekarską ZUS (w dniu 11 sierpnia 2014r. oraz w dniu 30 września 2014r.) – którzy w wydanych orzeczeniach stwierdzili, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy okresowo do dnia 30 czerwca 2015r., z określeniem daty początkowej niezdolności do pracy na dzień 28 stycznia 2014r., z jednoczesnym stwierdzeniem, iż niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy i pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu (vide: k.13, 23, 29 ar.).

W oparciu o w/w orzeczenie organ rentowy w dniu 2 października 2014r., wydał decyzję znak: I/20/(...), którą przyznano ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 maja 2014r. okresowo do dnia 30 czerwca 2015r. (vide: k.47-49 ar.).

W dalszej kolejności ze względu na zmiany zwyrodnieniowe kolana ubezpieczony w dniu 10 października 2014r. przeszedł operację endoprotezoplastyki całkowitej cementowej kolana prawego, a następnie od dnia 16 października 2014r. do dnia 30 października 2014r. był hospitalizowany na oddziale rehabilitacji.

Z uwagi na wystąpienie zmiany stanu zdrowia wnioskodawcy organ rentowy, na podstawie nowych okoliczności dotyczących niezdolności do pracy, skierował sprawę do ponownej weryfikacji do Lekarza Orzecznika ZUS oraz Komisji Lekarskiej ZUS, którzy w orzeczeniach z dnia 24 listopada 2014r. oraz z dnia 30 grudnia 2014r. uznali, że: 1) odwołujący się jest częściowo niezdolny do pracy okresowo do dnia 8 października 2014r. – z datą powstania częściowej niezdolności do pracy w dniu 28 stycznia 2014r. oraz ustaleniem, iż częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy i pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu; 2) odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31 maja 2015r. – z datą powstania całkowitej niezdolności do pracy w dniu 9 października 2014r. oraz ustaleniem, iż całkowita niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy i pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu. Dodatkowo ustalono, że wnioskodawca nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji (vide: k.61, 67 ar.).

Na podstawie powyższych ustaleń organ rentowy w dniu 7 stycznia 2015r. wydał decyzję, znak: I/20/(...), którą przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 9 października 2014r. okresowo do dnia 31 maja 2015r. oraz w dniu 15 stycznia 2015r. wydał decyzję znak: I/20/(...), która odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy (vide: k.73, 79 ar.).

Od decyzji z dnia 2 października 2014r, z dnia 7 stycznia 2015r. oraz z dnia 15 stycznia 2015r. K. O. odwołał się inicjując postępowanie sądowe.

Ustalono również, że w zakresie stanu zdrowia u wnioskodawcy w obszarze ortopedycznym występuje zwyrodnienie kolana prawego po urazie w dniu 8 grudnia 1997r. i stan po endoprotezoplastyce totalnej w przebiegu zwyrodnienia oraz stan po przebytym w dniu 12 lipca 2012r. uraz skrętnym kolana prawego z wysiękowym zapaleniem kolana prawego. Aktualna dysfunkcja ubezpieczonego w obszarze narządu ruchu oraz występujący stan zapalny spowodowane są ostatnio przebytą operacją endoprotezy, która to została wykonana w przebiegu zmian

zwyrodnieniowych. Przy czym zmiany zwyrodnieniowe zostały spowodowane urazem przebyłym w dniu 8 grudnia 1997r. i w chwili wypadku, który miał miejsce w dniu 12 lipca 2012r. – zmiany miały charakter zaawansowany. Obecnie wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy okresowo do dnia 31 grudnia 2015r. i rokuje poprawę stanu zdrowia po wyleczeniu stanu zapalnego. Ponadto istniejąca niezdolność do pracy nie jest spowodowana wypadkiem w pracy z dnia 12 lipca 2012r. Uraz, który wnioskodawca przeżył w 2012r., spowodowany był przyczyną zewnętrzną, a nie zmianami zwyrodnieniowymi (vide: opinia biegłego sądowego specjalisty ortopedy-traumatologa M. G. z dnia 6 maja 2015r. k.30-31 as. oraz opinia uzupełniająca z dnia 29 września 2015r.).

Jednocześnie ubezpieczony w obszarze chorób wewnętrznych, interny oraz neurologii nie jest niezdolny do pracy w jakimkolwiek zakresie (vide: opinia biegłego sądowego specjalisty chorób wewnętrznych P. D. z dnia 25 lutego 2015r. k.24 as.; opinia biegłego sądowego specjalisty neurologa W. Z. z dnia 26 maja 2015r. k.40 as.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację ubezpieczeniową oraz dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych i aktach rentowych ubezpieczonego, jak również na podstawie opinii biegłych powołanych w sprawie, a w szczególności na podstawie opinii głównej i opinii uzupełniającej biegłego ortopedy M. G.. Biegły ortopeda w treści opinii wskazał, że wnioskodawca częściowo utracił zdolność do pracy w związku z występującą u niego dysfunkcją kolana prawego i stanu zapalnego, jednakże nie ma podstaw do wiązania tego stanu z wypadkiem, któremu ubezpieczony uległ w dniu 12 lipca 2012r.

W ocenie Sądu opinie wszystkich powołanych w sprawie biegłych sporządzone zostały w oparciu o zgromadzoną w aktach dokumentację medyczną oraz przeprowadzone badanie bezpośrednie, a co za tym idzie ich charakter jest kompletny, jak też cechują się wysokim walorem dowodowym. Nadto opinie zawierają stanowcze wnioski, które Sąd w pełni podzielił, przyjmując je za podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Zaznaczenia w tym miejscu wymaga, iż zgodnie z przepisem art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych, sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Według zaś przepisu art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zważyć należy, że Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii lekarza nefrologa, dowód z opinii lekarza neurologa, oraz dowód z opinii lekarza ortopedy. Spośród w/w opinii, opinia biegłego ortopedy M. G. w sposób najpełniejszy realizowała postawioną tezę dowodową, była rzetelna, stanowcza, a sposób motywowania wniosków był odpowiednio przekonujący. Co istotne dla Sądu, wszystkie z w/w opinii były zgodne co do okoliczności nieistnienia związku pomiędzy zaistniałą u ubezpieczonego niezdolnością do pracy - z wypadkiem przy pracy, któremu ubezpieczony uległ w dniu 12 lipca 2012r.

W ocenie Sądu nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek strony odwołującej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego specjalisty ortopedy na okoliczność ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie, biegły odpowiedniej specjalności wydał już opinię wraz z opinią uzupełniająca, w których w sposób szczegółowy opisał stan zdrowia wnioskodawcy, uwzględniając przy tym dokumentację znajdującą się w aktach.

Zważywszy na treść dokumentacji ubezpieczeniowej, dokumentacji medycznej oraz opinii znajdujących się w aktach sprawy, Sąd uznał, że zgromadzony materiał dowodowy jest wystarczający do wydania orzeczenia w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania K. O., jedynie w niewielkim zakresie zasługiwały na uwzględnienie, w przeważającej zaś części podlegały oddaleniu.

W niniejszej sprawie oś sporu odnosiła się do dwóch kwestii: pierwszej związanej z ustaleniem czy występująca u wnioskodawcy niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołujący się uległ w 2012r.; drugiej związanej z ustaleniem czy niezdolność do pracy ma charakter trwały czy też okresowy.

Przechodząc do badania pierwszej z kwestii spornych Sąd zauważył, że zastosowanie znajdują w tym aspekcie przepisy ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst – Dz. U. z 2009 roku, nr 167, poz. 1322 ze zm. – aktualnie Dz.U.2015.1242 j.t.). Przy czym, w ocenie Sądu, w sprawie nie było sporne, iż ubezpieczony w 2012r. uległ wypadkowi przy pracy w rozumieniu art. 3 powołanej ustawy wypadkowej.

Sporne pozostawało natomiast, czy występująca u wnioskodawcy częściowa, a następnie całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku z tym wypadkiem, albowiem stosownie do art. 6 ust. 1 pkt. 6 w/w ustawy z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje „renta z tytułu niezdolności do pracy” - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Jednocześnie jako stanowi art. 17 ust. 1 w/w ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Definicję niezdolności zawiera natomiast przepis art.12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity - Dz. U. z 2013r, poz. 1440), który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 w/w ustawy).

Nadto przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 w/w ustawy).

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charaktem i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy.

Treść powołanych przepisów obliguje zatem do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Jak natomiast wynika to z utrwalonego poglądu orzecznictwa - ***o niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową lub chorobą związaną z wypadkiem przy pracy decyduje wpływ skutków tej choroby na zdolność do wykonywania pracy dotychczasowej oraz uzależniona od stanu ogólnego związanego z wiekiem lub brakiem predyspozycji psychofizycznych możliwość wykonywania innej pracy w ramach posiadanych kwalifikacji lub po przekwalifikowaniu*** (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001r., sygn. akt II UKN 521/00, OSNP 2003, nr 10, poz. 260).

Sąd rozpoznając sprawę wziął pod uwagę zarówno przebieg kariery zawodowej ubezpieczonego okoliczność wypadku jakiemu uległ w 2012r., aktualny stan zdrowia wnioskodawcy, jak też możliwość przekwalifikowania zawodowego. Nadto Sąd analizując aktualny stan zdrowia ubezpieczonego uwzględnił w swojej ocenie okoliczność, iż ubezpieczony cierpi na pewne upośledzenie ruchomości w stawie kolanowym prawym, które ogranicza jego zdolność do pracy. Nie ma jednak podstaw do uznania, że rozwój zmian zwyrodnieniowych jest bezpośrednim następstwem wypadku przy pracy, któremu ubezpieczony uległ w dniu 12 lipca 2012r. Jak bowiem wynika to z opinii biegłych, a w szczególności opinii biegłego ortopedy, zmiany te były wynikiem urazu z dnia 8 grudnia 1997r. i w chwili wypadku były już zaawansowane. Nie ma zatem podstaw, żeby stwierdzić, iż pomiędzy wypadkiem ubezpieczonego z 2012r., a jego

niezdolnością do pracy występował związek przyczynowo - skutkowy. Nadmienić przy tym należy, że dolegliwości bólowe, na jakie skarży się ubezpieczony - występujące od października 2014r. - nie były bezpośrednim następstwem wypadku z dnia 12 lipca 2012r., ale wynikiem operacji, jaką ubezpieczony przeżył w dniu 10 października 2014r. w związku z występującymi zmianami zwyrodnieniowymi. Dysfunkcja jaka wynikła z przebytej operacji spowodowała u wnioskodawcy początkowo częściową niezdolność do pracy, następnie całkowitą niezdolność do pracy oraz ponownie częściową niezdolność do pracy od dnia 1 czerwca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczony z uwagi na niewykazanie związku niezdolności do pracy z wypadkiem przy pracy z dnia 12 lipca 2012r. - nie spełnia przesłanki wynikającej z art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Tym samym w całości zasadna i odpowiadająca prawu okazała się decyzja ZUS z dnia 15 stycznia 2015r., jak też w tej materii zasadne okazały się decyzje ZUS z dnia 2 października 2014r. oraz z dnia 7 stycznia 2015r.

Przechodząc natomiast do drugiej z kwestii spornych, Sąd zauważył, że w całości nieuzasadnione okazały się odwołania ubezpieczonego w zakresie w jakim zmierzały do wykazania, iż renta winna przysługiwać odwołującemu na stałe.

Sąd dokonując badania sprawy w tym zakresie miał też na uwadze fakt, iż występujące dysfunkcje organizmu wnioskodawcy nie mają związku z wypadkiem przy pracy, a zatem oceny tego elementu należy dokonać w rygorach wynikających z przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2015.748 j.t.), w zestawieniu z materiałem dowodowym uzyskanym w toku postępowania sądowego.

Jak bowiem wynika to z opinii powołanego w sprawie biegłego ortopedy ubezpieczony po dniu 1 czerwca 2015r. był jedynie częściowo niezdolny do pracy okresowo do dnia 31 grudnia 2015r., na skutek dolegliwości spowodowanych przebytą w dniu 10 października 2014r. operacją stawu kolanowego.

Dokonując zestawienia powyższej okoliczność, z sytuacją występującą w niniejszej sprawie Sąd uznał, że organ rentowy zasadnie (decyzją z dnia 7 stycznia 2015r.) przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od 9 października 2014 r. do dnia 31 maja 2015r. Przy czym, w świetle ustaleń poczynionych na podstawie opinii biegłego ortopedy, koniecznym było dokonanie zmiany tej decyzji i przyznanie ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r., albowiem po upływie okresu, na jaki ubezpieczonemu pierwotnie została przyznana renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, wnioskodawca nie odzyskał pełnej sprawności organizmu.

Z tej właśnie przyczyny Sąd na podstawie art.57 w zw. z art. 133 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r.

Sąd odnosząc się natomiast szczegółowo do zarzutów ubezpieczonego zgłoszonych w stosunku do opinii powołanego w sprawie biegłego ortopedy – traumatologa stwierdza, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznanie i zrozumienie dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (orz. Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1997r., sygn. akt I CKN 44/96, niepubl.). Według wyroku Sądu Najwyższego z 14 marca 2007r., sygn. akt III UK 130/06, LexPolonica nr 1871267 (OSNP 2008, nr 7-8, poz. 113) opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe. Ponadto sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii. (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000r., sygn. akt I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Natomiast zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 30 maja 2007 roku (sygn. akt IV CSK 41/07, LEX nr 346211) - okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie (...) nie stanowi dostatecznego

uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony. Sąd jest zdania, że wnioskodawca w toku sprawy nie przedstawił dostatecznych argumentów, które stanowiłyby podstawę do przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnego biegłego ortopedy niż dotychczas powołany w sprawie. W związku z tym, zdaniem Sądu, zgłoszone zarzuty były niewystarczające do kontynuowania postępowania dowodowego i stanowiły wyłącznie subiektywną ocenę wnioskodawcy co do rzetelności opinii wydanych przez biegłych w niniejszej sprawie. Sąd uznał, że opinie biegłych są stanowcze i zdecydowane, jak też w sposób wszechstronny i nie budzący wątpliwości pozwoliły na ustalenie, że odwołujący nie jest obecnie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 12 lipca 2012r.

Z tych właśnie przyczyn Sąd, na podstawie art.477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w pkt.1 i pkt.2 sentencji wyroku.